

2

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

2. - Skolen er annerledes for Ellen.

Henvisninger: Life sketches, s.18,19, His Messenger, s.10,12, Sister White, s.18,19.

Dagens tekst: Matt. 7,12.

1. scene - Tilbake til pulten igjen.

Det gikk mange måneder etter ulykken før Ellen prøvde å gå på skolen igjen. Men det virket nesten umulig for henne å lære og huske det hun hadde lest. Hun var blitt så nervøs etter ulykken og synet var så sterkt skadet at bokstavene ble utydelige når hun prøvde å lese. Hendene hennes ristet slik når hun skrev at hun bare klarte å skrive litt av gangen før hun måtte hvile. Hun kunne ikke puste gjennom nesen og hun hadde en stygg hoste. Prøvde hun å lese lekser, kom svettedråpene frem på pannen og hun ble fort trett og svimmel. Alt dette gjorde henne motløs, hun som hadde vært så ivrig etter å lære og hadde så gode karakterer bare noen få måneder tidligere.

Piken som hadde kastet stenen, angret svært på det hun hadde gjort. Så da læreren ba henne om å hjelpe Ellen på alle måter hun kunne, både i lesning og skrivning, var hun glad for å gjøre det. (26 ved pulten) Ellen snakket aldri med henne om ulykken, men piken virket bedrøvet og hun hadde ofte tårer i øynene når hun så hvordan Ellen strevde med å lese og skrive. Hun var så lei for den fryktelige skaden Ellen hadde fått bare på grunn av hennes sinne. Nå var hun alltid snill og tålmodig med Ellen.

Mange mennesker som så hvordan Ellen var blitt, sa til hennes mor. "Hvorfor melder du ikke denne piken til politiet for å ha ødelagt Ellens liv?" Men Ellens mor var en virkelig kristen og hun svarte vennlig: "Nei, hvis Ellen på den måten kunne få helsen tilbake, kunne det være verd det, men det hjelper jo ingen ting. Det vil bare skape flere vanskeligheter og skaffe oss fiender."

2. scene - Vanskeligheter på lekeplassen.

På skolen tenkte Ellen at hun i hvert fall kunne være med å leke i friminuttene. Men også dette ble en skuffelse for henne. Hun fikk lære den ubehagelige leksen, at vi blir behandlet ettersom vi ser ut. Noen ville gjerne være sammen med Ellen den gangen hun var en pen og frisk jente. Men nå når helsen og skjønnheten var borte, så brydde de seg ikke om henne. Noen av dem hvisket til hverandre når Ellen kom i nærheten og noen av guttene pekte på henne og lo. Den slags behandling såret Ellen meget. Hun ble lei seg når de andre snudde seg vekk fra henne og unngikk henne på lekeplassen.

Vi kan også lære en lekse av Ellens opplevelse. De guttene og jentene som ertet Ellen og ikke ville leke med henne, levde ikke etter den gyldne regel som vi finner i Matt. 7,12. Der står det: "Derfor, alt det dere vil at menneskene skal gjøre i mot dere, det skal også dere gjøre i mot dem." Det betyr at vi skal behandle andre slik som vi har lyst til å bli behandlet selv, og slik som Jesus ville behandle dem. Er det naturlig for oss at vi alltid vil leve etter den gyldne regel? Nei, vi er selviske og ofte uvennlige. Men hvis Jesus er i våre hjerter, og vi ser noen krøplinger eller spastikere eller noen som er annerledes enn oss, da vil vi være vennlige og omtenkssomme mot dem og prøve å gi dem litt oppmuntring. Mange ganger hender det at barn ler av andre barn eller voksne som er spastikere. En spastiker er en som ikke kan styre nervene og musklene sine, så han kaster med hodet og rykker i kroppen eller slenger med armene. Disse menneskene kan ikke hjelpe for det. Så ubarmhjertig og uvennlig det er å le av slike eller å peke på dem.

2,2.

De som er friske bør være takknemlige for at de er det, og de må tenke på hvordan de ville føle hvis de ikke var det. Vi må behandle andre mennesker slik som vi gjerne vil bli behandlet selv.

Stakkars Ellen. Etter at hun hadde strevet i flere måneder med å lese og fortsette utdannelsen sin, rådet læreren henne til å slutte skolen inntil helsen hennes var bedre og hun var blitt sterkere. Det var hardt for Ellen å slutte, for hun likte skolearbeidet. Hun tenkte at nå var hele livet hennes ødelagt, for nå kunne hun aldri bli lærer slik som hun hadde lyst til.

Men uten at Ellen selv visste det, forberedte Gud henne i denne tiden for en stor oppgave. Ellen gjorde akkurat det som Bibelen ber oss om å gjøre. Hun ba Gud om å hjelpe seg til å få forstand, og det gjorde Han. La oss lese det verset i Jakobs brev 1,5: "Men dersom noen av dere mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham." Senere når Ellen ble eldre og sterkere, lærte hun mye ved å lese og studere hjemme.

Bibelen var den boken Ellen likte best, og ved å lese den ble hun klok og ærlig og god. Ellen fulgte også det rådet Paulus ga Timoteus i 2.Tim. 2,15: "Løgg vinn på å fremstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over...."

Vi er blitt fortalt at "barnet Jesus fikk ikke undervisning i synagogeskolene. Hans mor var hans første menneskelige lærer." Slektenes Håp s.39. Bibelen forteller oss at da Jesus var tolv år, reiste han til Jerusalem med familien sin. "...da fant de ham i tempelet, der satt han midt iblant lærerne og hørte på dem og spurte dem, og alle som hørte ham var ute av seg selv av forundring over hans forstand og svar." Luk. 2,46,47.

Slik ble det også med Ellen. En dag når hun ble eldre, ble hun en lærer. Ikke bare en lærer for barn, men for tusenvis av mennesker over hele verden, selvom hun bare hadde fullført 3.klasse på skolen.

Kanskje noen av de samme lekekameratene som hadde ledd av Ellen og som ikke ville være sammen med henne på lekeplassen, kom til å lære mange ting av det hun skrev og av budskapene som hun fikk av Gud.